

Halsreikend

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha IV

Schrijver: Sanna Es
ISBN: 9789464482522

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd
voor volwassenen

Alle personages in Halsreikend zijn fictief en elke gelijkenis met
bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Wereldvreemd

Heimelijk observeert Raymond zijn vrouw. Haar ogen glanzen en schieten alle kanten op. Met zijn hand op haar rug leidt hij haar langs de opgestelde tafels op zoek naar het nummer van zijn reservering. Valerie stoot hem aan. 'Kijk Ray, die klant van jou, Wouter toch? Met zijn vriendin.'

Ze zwaait, de vrouw zwaait terug. Wouter knikt. Raymond knikt terug. 'Hier zitten wij Val, we kunnen ze later begroeten.'

Valerie's ogen stralen kinderlijk opgewonden. Het dunne, wat hooghartige masker dat ze vaak opzet is verdwenen en Raymond ziet plotseling dat ze eigenlijk een beetje wereldvreemd is.

Waarom valt hem dat nu pas op? Waarom lijkt het of Valerie niet meer in staat is de schijn op te houden. Ze is veranderd en Raymond weet dat het door Zoë komt. Die heeft haar een wereld laten zien die niet bij haar past. Valerie denkt dat ze die wereld moet omarmen en vergeet dat haar eigen wereld goed genoeg is. Valerie is altijd tevreden geweest. Zoë probeert haar mee te slepen naar een ongedwongen beleving van erotiek en Valerie vindt dat spannend, maar ze heeft het niet nodig. Hij heeft dat niet nodig.

Ze is gaan zitten maar schiet enthousiast weer overeind. Hij probeert haar tegen te houden. 'Ga nou zitten Val, straks hebben we genoeg tijd om ...'

Valerie roept. 'Zoë! hier!'

Ze is al weg en hij kijkt haar na. Hij ziet Zoë, de donkere man aan haar zijde en die andere vrouw. Dat moet de man zijn waar ze hem over vertelde, de vreemde relatie. Er op los leven met twee vrouwen die er vervolgens ook weer op los leven.

Valerie omhelst Zoë alsof ze haar al weken niet gezien heeft en Zoë reageert verrast. 'Je bent er toch? Wat fijn.'

Haar vriendin stelt haar voor aan de man en de vrouw die bij haar zijn. Minggus en Janaila. Vast mensen die ze hier heeft ontmoet. Of zou dit ...? Valerie schudt haar hoofd. Ze heeft hem een keer gezien, hij was in de winkel, vlak voor zij wegging. Gewoon een klant, misschien wel een klant die meer voor Zoë's winkel kan betekenen. Zoë ziet er gelukkig uit. 'Wij zitten hier Val, ik zie jullie straks, als de veiling en het diner voorbij zijn.' Ze zwaait even naar Raymond. De man naast haar pakt haar pols. Valerie fronst haar wenkbrauwen. Toch geen klant, maar ...?

Ze is haar verwarring alweer vergeten als ze terug komt bij Raymond. Haar handen glijden langs de stof van haar jurk en ze kijkt hem aan. 'Is dit niet te gewoontjes voor deze avond. Zelfs Zoë heeft een lange jurk aan.'

'Hij is prima, je ziet er prachtig uit. Wie zijn dat?'

Valerie is de namen alweer vergeten en haalt haar schouders op. 'Weet ik niet, klanten. Ik heb hem een keer in de winkel gezien. Ze zitten bij haar aan tafel, ze had ook nieuwe visitekaartjes. Misschien heeft ze eindelijk iemand gevonden die in haar winkel wil investeren, dat kan ze goed gebruiken. Kijk, Adnan en Naomi zijn er ook. Heb jij zijn zus al eens ontmoet, de wethouder?'

Raymond schudt zijn hoofd. Hij hoort amper wat ze zegt. Die man is geen klant, hij weet het zeker. Zoals hij daar aan tafel zit tussen de twee vrouwen in. Wat is er zo bijzonder aan die man dat hij twee vrouwen aan zijn zijde heeft. Raymond heeft zijn handen al vol genoeg aan Valerie.

Die is alweer verdwenen, nu naar Adnan en Naomi. Hij zucht. Het is alsof hij Femke bij zich heeft, die vliegt ook van de ene indruk naar de andere. Hij ziet nu van wie zijn dochter het heeft.

Valerie is al licht in haar hoofd. Toen Raymond de kinderen naar zijn ouders bracht dronk ze twee glazen wijn en zat ze met een handdoek rond haar lichaam op bed. De rode jurk in de kast leek met haar te flirten, maar ze liet hem hangen. De herinneringen passen niet bij deze avond en ze koos

voor een outfit die hier helemaal uit de toon valt. Raymond had haar moeten zeggen dat het om een gala ging. Ze is te netjes en te stijf, net als altijd. Bij het diner drinkt ze ook twee glazen wijn. Ze lacht even naar Naomi. Ze is lang bij haar nieuwe vrienden weggebleven. Haastig had ze een kerstcadeau gebracht. Ze nam geen tijd om even te blijven. Allebei doen ze alsof ze haar gisteren nog gezien hebben, alsof ze niet al die tijd de telefoontjes heeft genegeerd. Naomi is zwanger, toen al. Het steekt.

Adnan zegt dat hij haar vriend is, maar een echte vriend had het haar verteld. Farid is al acht en dan nu nog een baby? Valerie moet er niet aan denken. Ze heeft haar handen nu al vol aan Femke en Milan. En aan Raymond. Ze zoekt zijn blik. Hij praat met een vrouw en lacht om iets wat ze zegt. Valerie vindt haar mooi. Valerie vindt alle vrouwen mooi. Raymond denkt dat niemand hem wil, maar als zij hem wil, waarom zouden anderen vrouwen hem dan niet willen. Hij komt er genoeg tegen. Deze vrouw wil hem vast ook en ze is veel leuker en mooier dan ze zelf is.

Haar gedachten komen abrupt tot stilstand als ze de man ziet en het bloed trekt koud uit haar gezicht als hij op haar af komt. Ze probeert hem te negeren, maar het is te laat. Hij lacht. 'Valerie, dat is een tijd geleden. Je ziet er anders uit. Laat me raden, dit is je ik-ben-getrouwd-look?'

Raymond komt naar haar toe met twee glazen wijn. Valerie schudt nerveus haar hoofd. 'Het spijt me, ik ken u niet ... mijn man.'

Ze pakt een glas van Raymond aan en neemt een grote slok. 'Wat is er Val? Je kijkt of je een spook hebt gezien, wie is die man?'

Weer schudt ze haar hoofd. Het is de man van Zoë, dat heeft ze hem verteld. Het beeld verschijnt in haar hoofd. Niet zichzelf, maar Zoë. Vreemde handen op haar lichaam, onder haar jurk, tussen haar benen. Haar mond open, zijn tong ... Het was Zoë. 'Het is niets, die man. Zoë kent hem. Ik hoop niet dat hij het haar moeilijk gaat maken. Kunnen we gaan? ik voel me niet zo lekker.'

Raymond kijkt de man na. Een scharrel van Zoë en nu is Valerie van slag omdat ze zich zorgen maakt, terwijl Zoë er op los leeft. Die man, een tweede vrouw, wie weet hoeveel nog meer. Het moet afgelopen zijn en dat gaat hij haar vertellen ook.

‘Ga rustig zitten, je drinkt te snel en je hebt haast niets gegeten. Ik haal wel wat, er zijn ook hapjes.’

‘Ik ga liever naar huis Ray.’

‘Nog heel even, ik haal wat eten voor je.’

Hij loopt weg en gaat op zoek naar Zoë. Ze staat nog steeds bij die man. Wat zij doet moet ze zelf weten en met wie ze dat doet ook, maar niet met Valerie! Valerie heeft genoeg aan zichzelf!

Raymond wil Zoë bij haar arm pakken. De man is hem voor.

‘Ik geloof niet dat wij elkaar hebben ontmoet. Kan ik u helpen?’

Raymond negeert hem en richt zijn woede op Zoë. ‘Leef er op los, wat jij wil, met hem, met die ander, mij kan het niet schelen, maar laat Valerie erbuiten. Ik wil niet dat je haar nog ziet. Ik zal haar vertellen wat je mij ...’

Valerie is zijn alles, maar hij herkent haar niet meer. Hij herkent Zoë ook niet. Haar ogen zijn groot, haar gezicht verschiet van kleur. Het kan hem niet schelen. ‘Je kan het nog zo mooi vertellen Zoë, maar jij en ik weten het allebei. Er is één woord dat de lading heel goed dekt. Uiteindelijk ben je niet meer dan een goedkope ...’

De man gaat voor haar staan en neemt Zoë in bescherming.

‘Genoeg! Ik ken u niet mijnheer, maar ik stel voor dat u weggaat voor u dingen zegt waar u spijt van krijgt.’

Onbewust is Raymond harder gaan praten. Mensen kijken. Valerie is gaan staan en schudt haar hoofd. Zijn borst ontploft. Hij doet dit voor haar. Niet voor zichzelf, maar voor haar. Ze moet zien wie Zoë is, wat ze is en waar ze zich voor laat gebruiken.

De man voor hem kijkt hem rustig aan. Natuurlijk neemt hij het voor haar op. Hij zet haar ertoe aan en Zoë denkt dat het is wat ze zelf wil. Het is waar. Ze heeft het Valerie verteld.

Alles wat Valerie wil, haar ongeremdheid op de momenten dat hij kwaad werd en een waas voor zijn ogen kreeg. Die keer dat ze vroeg of hij het tegen haar zou kunnen zeggen. Ze weet veel meer dan ze hem laat blijken. Zolang ze met Zoë om blijft gaan zal ze hem niets vertellen. Ze zal het nooit met hem delen.

Raymond kijkt Zoë met samengeknepen ogen aan.

‘Uiteindelijk ben je niets meer dan een goedkope hoer.’

Hij draait zich om en gaat achter Valerie aan. Hij zal het ook tegen haar zeggen. Zoë is niet meer welkom. Die verhalen moeten uit haar hoofd en hij zal haar helpen. Ze heeft hem nodig. Zonder Zoë zal ze hem echt nodig hebben.

Voelen wat ze niet kent

Valerie zat de hele weg naar huis te huilen en huilt nog steeds. Raymond haalt zijn handen langs zijn ogen. Hij had niet moeten rijden. Door de alcohol borrelt zijn woede nog heter. Hij rijdt nooit als hij gedronken heeft. Valerie had ook niet moeten drinken. De laatste tijd drinkt ze vaak en ze blijft maar huilen.

‘Jemig Val, kom op, haal even diep adem. Je bent dronken, je ziet het allemaal niet helder.’

‘Ik ben niet dronken!’

Ze weert zijn handen af. Net zoals ze probeerde te doen met zijn gepraat in de auto. Over de dingen die Zoë hem vertelde met kerst. Dat het kwartje is gevallen. De ruzie's en haar vreemde verlangen. Hoe ze hem probeert uit te dagen. Hij begrijpt het nu, maar ze hebben dat niet nodig. Zoë heeft een slechte invloed op haar. Valerie is zichzelf niet. Hij bleef maar doorgaan. Oeverloos gezever Het zal wat. Raymond snapt er helemaal niets van. Ze herkent zichzelf niet meer en

als zij zelf al niet weet wat ze nodig heeft, dan hij zeker niet.
'Ik ga naar bed.'

'Niet zo Valerie, we moeten praten.'

'Er zal weinig zinnigs uitkomen als ik dronken ben, welterusten.'

Ze loopt naar boven. Het doet pijn dat haar vriendin Raymond wel in vertrouwen heeft genomen. Die man is net als de vorige. Hij doet dingen met Zoë en laat haar dingen doen, ook met anderen. Valerie vergeet dat het haar eigen verhaal is. Haar leugen. Zodat Raymond het niet weet.

Hij heeft gelijk. Zoë zit diep in de problemen. Ze was altijd voorzichtig. Altijd degene die Valerie behoedde voor haar impulsiviteit, toen ze kinderen waren al. Zoë is altijd de verstandige geweest.

Valerie kleedt zich uit en gaat, zonder haar gezicht schoon te maken, in bed liggen. Raymond wil niet dat ze Zoë nog ziet. Maar Zoë heeft haar nodig, zeker nu. En sinds wanneer bepaalt Raymond wat ze doet? Ze is Zoë niet en ze wil al helemaal niet wat Zoë heeft.

Ze houdt haar ogen dicht als Raymond naar boven komt. De deur van de slaapkamer gaat piepend open, het matras zakt in onder zijn gewicht. 'Kom op Val, ik weet dat je niet slaapt. Laten we het leuk houden.'

Ze schokt met haar schouders en hij raakt haar even aan 'Wat Zoë doet, mag niet tussen ons in komen staan. Jij en ik, dat is wat telt. Je hebt haar niet nodig, de verhalen die ze je vertelt ook niet.'

'Jij vertelt het, Zoë heeft mij niets verteld. Ze heeft jou in vertrouwen genomen, niet mij.'

Raymond reageert geïrriteerd. 'Dat blijf je zeggen, maar ik geloof je niet. Je deelt niets met mij, je sluit jezelf op en wat je van mij wil ... Dat komt ergens vandaan, niet vanuit jezelf. Jouw wereld is klein, je komt nergens. Zoë laat jou een andere wereld zien. Ongeremde lust, liefdeloos en met wie maar wil. Dat is haar wereld, niet die van jou. Je hebt altijd genoeg gehad aan mij, aan ons en ons gezin.'

Valerie gaat rechtop zitten en kijkt hem met donkere ogen aan. 'Eigenlijk zeg je dus dat ik een beetje dom ben. Simpel zelfs. En eigenlijk wil je dat graag zo houden.'

'Dat zeg ik niet.'

Ze slaat haar armen over elkaar. 'Dat zeg je wel en het komt je goed uit. Jouw vrouwtje. Geen verlangens die buiten jou om gaan. Ze zorgt voor jou en voor je kinderen. Je huis, alles, zodat jij de ruimte hebt om jouw wereld groter te maken, mensen te ontmoeten waar je haar niets over vertelt.' Raymond haalt vermoeid een hand door zijn haar. 'Je weet heus wel dat ...'

'Nee Ray, dat weet ik niet! Je zegt dat Zoë zich laat inpalmen door die man, misschien zelfs wel door die vrouw, maar jij wil mij en mijn wereld klein houden. Stel je toch eens voor dat ik me begeef buiten de paden die jij voor mij hebt uitgestippeld. Jij bent erger. Zoë wil het zelf ook, ik heb nooit gekozen voor een leven binnen jouw regels en grenzen. Jij werkt, je hebt een sloof thuis en interessante ontmoetingen buiten de deur waar jij je niet ...'

'Je weet niet wat je zegt.'

Valerie stapt uit bed. 'Ik ben niet achterlijk Raymond! Ik ben een volwassen vrouw en de beste jaren van mijn leven gaan op aan het zorgen voor jou, zodat jij carrière kunt maken, interessante mensen kunt ontmoeten, vrouwen...'

'Ik maak carrière voor jou, zodat jij je leventje van luxe ...'

'Dat is wat jij jezelf wijs maakt! Daar heb ik nooit om gevraagd!'

Haar stem is hoog en schel en Raymond neemt afstand. Hij heeft veel te lang zijn ogen dicht gehouden. Valerie heeft gelijk, voor een deel. Hij vindt het prettig dat ze voor hem zorgt. Het is een verdeling die zo is gegroeid. Zij heeft geen carrière, die heeft ze nooit gewild. Trouwen, kinderen, een mooi huis, dat was haar toekomstbeeld.

Hij gaf het haar en het is niet genoeg. Het is nooit genoeg. Ze zal altijd meer willen. Een nieuwe keuken, een aanbouw. Nieuw servies en troep die ze niet nodig heeft. Een ander standje in bed, steeds extremer. Ze heeft niets om handen en

dat is zijn schuld. Hij heeft haar verwend, maar daar gaat een einde aan komen. 'Je hebt gelijk Val, daar heb je nooit om gevraagd.' Hij staat op en loopt naar de deur.

'Wat ga je doen?'

'Ik ben inmiddels aan de logeerkamer gewend. Een paar nachten extra maakt ook niet meer uit.'

'En dan?'

'Geen idee, vertel jij het me maar, welterusten.'

Onthutst gaat Valerie op het bed zitten. Wat is er zojuist gebeurd? Hij was kwaad op Zoë, niet op haar. Hij gelooft haar niet? Wat niet? Wat heeft Zoë hem nog meer verteld en Adnan? Heeft Adnan iets gezegd. Maar er is niets te vertellen. Niet echt, het betekende niets. De post naar Zoë's winkel, de pakketjes. Zou Zoë ...? Dat zou ze nooit doen. Zoë vindt dat ze het Raymond moet vertellen, maar ze zou nooit ... en Adnan ook niet.

Raymond was boos, net als die eerdere keren. De dingen die ze heeft gezegd, ze meende het niet. Ze wilde hem uitdagen, zoals eerder. Ze wil voelen dat ze meer is dan ze is. Ze wil nog steeds voelen, alles en meer dan binnen haar bereik ligt.

Ze wil voelen wat ze nog niet kent. Alles wat ze nog niet weet.

Andere tijden

Valerie's ogen zijn dik en haar huid brandt. Ze hoeft niet in de spiegel te kijken om te zien dat haar wangen en ogen rood zijn. Het is al dagen zo. Om het minste of geringste begint ze te janken. Het pak melk dat ze uit haar handen laat vallen. Femke en Milan die voor de zoveelste keer iets vergeten zijn, waardoor ze voor de zoveelste keer te laat op school komen. Een nieuwsbericht. Een bejaard stel, hand in hand. En nu de woorden van Zoë. Die zijn hard. Zoë is boos. Bozer dan ze haar ooit heeft meegemaakt.

Valerie staart in haar beker koffie, terwijl de woorden haar een voor een raken en nog meer tranen veroorzaken.

Valerie liegt. Ze is verwend. Alles komt haar aanwaaien, maar haar problemen oplossen kan ze niet. Ze probeert het niet eens. Liever verzint ze een verhaal zodat haar leugens niet uit zullen komen. Leugens die nu naar Zoë terug komen en haar misschien wel in moeilijkheden brengen.

Valerie ziet een oneerlijke, egoïstische vrouw, alleen maar met zichzelf bezig, geen oog voor wat om haar heen gebeurt. Verwend en nooit tevreden, altijd op zoek naar meer en beter.

Valerie haalt haar neus op. 'Jij hebt makkelijk praten. Jij hebt je winkel en nu ook een spannende relatie. Ik heb niks en Raymond slaapt al weken in de logeerkamer. Hij is alleen maar aan het werk.'

'Je doet ook niet echt je best.'

'Het kan hem niet schelen.'

'Omdat hij denkt dat het jou niks kan schelen.'

'Hij zegt dat jij een slechte invloed op me hebt.'

'En dat komt je op dit moment bijzonder goed uit. Schuif alles maar op mij af. Jij bent vreemdgegaan. Niet ik, niet Raymond. Jij.'

Fel kijkt Valerie haar vriendin aan. 'Ik ben niet vreemdgegaan!'

'Ik weet wat ik gezien heb Valerie. Als jij dat normaal vindt dan kom je echt onder een steen vandaan.'

Weer stromen de tranen. Zoë vindt het ook, net als Raymond. Ze is simpel, haar wereld klein. Simpel en verwend. 'Ik kan het Raymond niet vertellen Zoë. Ik wil hem niet kwijt.'

'Je moet eerlijk zijn. Vertel hem wat je voelt en wat er precies is gebeurd. Raymond trekt echt de deur niet achter zich dicht.'

'Hij zal woest zijn.'

'Terecht en wees blij, als hij zijn schouders erover ophaalt dan weet je zeker dat het einde oefening is.'

Valerie valt stil bij die gedachte, schudt dan weer haar hoofd. 'Ik kan het hem niet vertellen.'

'Dan vertel je het hem niet, maar ik wil dat hij weet dat jouw verhalen over mij niet kloppen. Ik ga niet opdraaien voor iets wat op jouw schouders ligt.'

Zoë staat op, Valerie schrikt en begint weer te huilen. 'En jij en ik. Wij?'

'Jemig Valerie, stel je niet zo aan! Hoe lang ken je me nou?'

'Maar je bent boos.'

'Ja en dat is mijn goed recht, het zegt niet dat ik zomaar verdwijn. Je bent mijn vriendin en vriendinnen vertellen elkaar waar het op staat. Je moet verantwoordelijkheid nemen voor de dingen die je doet en je leven in eigen handen nemen. Niemand anders kan het voor je doen.'

'En wat ga jij doen?'

'Ik ga nu terug naar de winkel, ik ben al langer dicht dan normaal. Laat me weten wat je doet en laat me weten hoe het met je gaat. Het heeft geen zin jezelf op te sluiten en de boel te laten verslonzen. Dat past niet bij je.'

'Ik mag je bellen?'

'Nee, je moet me bellen. Kleed je aan, ga hardlopen, ruim je huis op en praat met Raymond. Zeg wat je denkt dat nodig is, maar praat. Hij kan niet in je hoofd kijken.'

Ze geeft haar een zoen op haar wang en een stevige omhelzing waardoor Valerie weer begint te huilen. Zoë lacht. 'En stop met huilen Vleer, dat past ook niet bij je. Je bent je moeder niet. Ik ben in de winkel, als je me nodig hebt dan weet je me te vinden.'

Valerie blijft tegen het aanrecht staan. Gelaten kijkt ze naar de troep om zich heen. Vaat van een aantal dagen op het aanrecht, de vaatwasser vol. Tijdschriften en speelgoed op de tafel. Vuile theedoeken. Ze lijkt in niets op haar moeder. Die kon hele dagen janken, maar het huis was spik en span.

Ze gaat niet sporten. Dat kan morgen ook, misschien doet ze dan wel weer een rondje door het park. De zooi om haar heen staat haar plotseling tegen. De oude handdoeken in de wasmand ook. Die zijn nodig aan vervanging toe. Net als de theedoeken en de wasmand heeft ook zijn beste tijd wel gehad. Ze moet de aannemer bellen over de verbouwing van de garage, dan kan het washok daarheen.

Valerie winkelt in het grote warenhuis. Ze drinkt een kop koffie en koopt nieuwe, zachte handdoeken in warme kleuren en een stevige, rieten wasmand. Misschien moet ze de badkamers ook opnieuw laten doen. Terwijl ze in de rij staat maakt ze een lijstje. De tuin moet ook gedaan, wie had ze vorig jaar ook weer gevraagd? Misschien kan ze de vijver laten verplaatsen, dichterbij het huis. Femke en Milan kunnen allebei zwemmen. Ze legt haar boodschappen op de band. De kassière glimlacht en slaat de handdoeken aan, de wasmand. Spaart ze ook zegels? Nee, ze spaart geen zegels, maar Zoë misschien? 'Doe toch maar wel.'

Ze haalt haar pas door het apparaat, er klinkt een hoge piep. Pas geweigerd, betaal op een andere manier. Nog een keer, dezelfde boodschap. De kassière glimlacht en knikt als ze vraagt of ze ook met haar creditcard kan betalen. Ze haalt het ding door het apparaat. Twee keer, drie keer. Geblokkeerd. Valerie krijgt het warm. Ze heeft gisteren nog boodschappen gedaan? Hoe kan dit? 'Het spijt me, ik weet niet wat ... Kan ik het later op komen halen?'

De kassière glimlacht iets minder vriendelijk, slaat met een zucht het bedrag af en belt een collega.

‘Wil je even wat spullen komen halen, het moet terug in de winkel.’

‘Maar ik ...’

Het is niet wat ze denkt. Valerie heeft geld. Ze heeft altijd geld. Het ligt vast aan de winkel. Ze haalt wel geld, dan betaalt ze contant.

Bij de pinautomaat gebeurt hetzelfde. Ze belt Raymond. Zijn stem klinkt vermoeid. ‘Ik heb het druk Val.’

‘Er is iets mis, mijn pas, de creditcard. Wil jij de bank even bellen?’

‘Vanavond, ik heb nu geen tijd.’

‘Maar dan ...’

Hij verbreekt de verbinding. Valerie gaat gefrustreerd naar huis, ziet de bende en ploft neer aan de keukentafel. Nieuwe spullen geven haar altijd een goed gevoel, een beter gevoel. Nu voelt ze helemaal niks.

Raymond zucht. Hij wilde het haar vanavond vertellen. Zijn salaris, zijn bonus, het geld verdwijnt als sneeuw voor de zon. Op de spaarrekening staat nog minder dan de helft van wat het had moeten zijn. Valerie smijt het over de balk en hij is het zat. Hij heeft een rekening voor haar geopend en er een bedrag op gestort. Ruimschoots voldoende voor de rest van de maand. Ze mag hem laten zien dat ze heel goed zonder alle luxe kan. Voortaan bepaalt hij of er extra geld wordt uitgegeven.

Als de leugen snel is

Dat Zoë niet helemaal knetter wordt na een hele week in de winkel, is haar een raadsel. Valerie is al knetter na een halve dag en heeft spijt van haar enthousiaste toezegging. Als het aan haar had gelegen dan had ze de winkel dichtgegooid en was ze gewoon een paar dagen weg gegaan met haar lover. De boel de boel laten, alleen maar genieten.

Het ligt niet aan haar en ze wil het goed doen. Voor Zoë. Zoë vroeg haar. Niemand anders. Als ze dit goed doet, misschien dat Zoë haar de leugens die ze bijna zelf was gaan geloven, vergeeft.

In het kleine keukentje schenkt ze haar zoveelste kop koffie in. Een halve dag voorbij, vier koppen koffie en zes klanten waarvan er twee met lege handen weggingen. Kijken, niet kopen. Wel allemaal vaste gezichten, ze vroegen in elk geval alle zes naar Zoë en wanneer ze weer terug komt.

Valerie denkt maandag, of dinsdag. Een paar dagen, heeft Zoë gezegd. Een paar dagen met die man.

Raymond vertelde wat Zoë hem met kerst toevertrouwde. Valerie schudt haar hoofd. Het kan niet. Ze kent Zoë. Ze kent haar al haar hele leven, ze zou nooit ...

Het is niet waar. Zoë was altijd anders, nieuwsgierig naar andere dingen, behoedzaam nieuwsgierig. Nooit zoals Valerie. Seks was interessant, maar waar Valerie niet kon wachten tot ze eindelijk wist waar de verhalen over gingen en ze erover mee kon praten ... Zoë haalde haar schouders erover op. Ook over de aandacht die ze kreeg. Op de middelbare school en later als ze samen uit gingen. Als Zoë wilde kon ze iedere avond met iemand mee naar huis. Ze deed het nooit. De paar relaties die ze had gingen altijd voorbij en altijd om dezelfde reden. Zoë miste iets. Ze kon Valerie nooit goed uitleggen wat precies.

Valerie kan Raymond ook niet goed uitleggen wat mist, ook niet waarom ze tegen zijn uitdrukkelijke wens in gaat om haar contact met Zoë te breken. Anders dan dat ze dat niet wil, komt ze niet. Hij heeft er niets over te zeggen. Hij denkt dat haar twijfels door Zoë komen. Ze heeft hem nog niet verteld dat ze het hele verhaal verzonnen heeft. Ze weet niet wat ze moet zeggen als hij haar zal vragen waarom ze het verzonnen heeft. Tegenwoordig wil hij alles weten.

Voor de zoveelste keer haalt ze de glanzende bankpas uit haar portemonnee. Haar eigen bankrekening. Voor het eerst sinds ze met Raymond is getrouwd. Elke week stort hij er een bedrag op. Ruim voldoende heeft hij gezegd. Genoeg om te zorgen voor het huis, voor de maaltijden, Femke en Milan, voor Raymond. Zijn sloof en kinderverzorgster, meer is ze niet. Hij slaapt in de logeerkamer.

Hij straft haar omdat ze nog steeds met Zoë omgaat. Raymond zegt dat het daar niets mee te maken heeft, maar zijn ogen gingen open toen hij doorkreeg waar Valerie al zijn zuurverdiende centen aan uitgeeft. 'Aan helemaal niets Val! Onzin die we niet nodig hebben. Spullen die over een paar maanden weer plaats moeten maken voor iets anders. Dure cadeaus, verbouwingen aan een huis dat al perfect is. Je smijt het over de balk en ik zie er niets van terug. Dat weekend voor ons samen?'

'Dat kan altijd nog, wat in het vat zit ...'

'Je hebt het geannuleerd. Ik heb het hotel gebeld. Een deel van het geld is teruggestort en je hebt het uitgegeven aan een zilveren wierookschaal van honderdvijftig euro!! Je kan niet met geld omgaan Valerie en het is afgelopen. Vanaf nu beheer ik het geld.'

'Maar de verbouwing. En wat als ik geld nodig heb, ik doe de boodschappen, het schoolgeld, de clubs van de kinderen, mijn sportschool.'

'Die verbouwing is niet nodig en je hebt nu je eigen rekening, geld voor de boodschappen. Meer dan voldoende dus je kunt overhouden, voor onvoorziene uitgave, de rest doe ik.'